

Overweging bij Johannes 10, Ik Ben de deur

Het is lente. Als we onze ogen ervoor openen zien we hoe de buitenwereld steeds meer kleur krijgt. Een heldergroene mantel van blaadjes legt zich over bomen en struiken. Bloesems en bloemen ontvouwen hun kleuren. We kunnen een bloeiende bloesemtak in de hand nemen en de blaadjes van één klein bloempje tellen, de fijne meeldraadjes van dichtbij bekijken. We zien hoe mooi dit alles is, een genot om naar te kijken.

De kunst is, om dan nog een stapje verder te gaan. Bij een volgende stap gaat het erom dat we het genot loslaten, dat we daarvan afzien. Dan kijken we met een objectieve blik. Dat is een beetje afzien. Onze behoefte aan iets moois laten we los. We komen in de objectiviteit, maar zonder ons gevoel los te laten, we blijven met ons gevoel verbonden.

Hiermee gaan we een stapje verder dan de uiterlijke schoonheid. Niet alleen onze ogen maar ook onze geest kan zich nu openen. Het persoonlijke kan loslaten en de deur naar de objectieve waarheid kan zich openen.

Dan ontstaat een eenheid tussen binnen en buiten, tussen wie we zijn en wat we waarnemen. Dit geldt niet alleen voor de lente, maar voor elke ontmoeting, met een voorwerp, een kunstwerk, met een ander mens of bij het waarnemen van jezelf.

Het goddelijke kan binnenkomen en de waarheid kan zich uitspreken. Op zo'n moment ervaren we de wereld van Ik Ben. We hebben de deur gevonden.

